

med er at give de enkelte dele af landet lejlighed til i højere grad end hidtil selv at vælge deres repræsentanter.

Som følge af denne ændring i forholdet mellem kredsmandater og tillægsmandater har det været nødvendigt at forlade den hidtil anvendte metode for fordeling af kredsmandater. I den tidligere gældende valglov var det bestemt, at kredsmandaterne skulle fordeles efter en divisionsmetode — den d'Hondtske metode —, der kunne give enkelte større partier flere kredsmandater, end deres stemmetal for landet som helhed berettede dem til. Der har derfor været enighed om at ændre fordelingsmetoden for disse mandater, så at det bliver *lettere for de små partier at få andel i kredsmandaterne*.

Den nye fordelingsmetode for kredsmandaterne søger at sikre, at hvert parti får et mandat, hver gang det har opnået et stemmetal, der svarer til gennemsnitsstemmetallet for alle de 175 mandater taget under eet. Tænker man sig f. eks., at der afgives ca. 2,1 mill. stemmer ved et folketingsvalg, vil hvert af de 175 mandater svare til ca. 12 000 stemmer, og det, som metoden for fordelingen af kredsmandater indenfor hvert enkelt amt altså skal sikre, er, at alle partier kan opnå et mandat, hver gang de opnår disse ca. 12 000 stemmer i landet som helhed.

Samtidig har man foretaget en stramning af de betingelser, der skal være opfyldt, for at et parti kan få ret til at deltage i fordelingen af tillægsmandaterne, som det nærmere fremgår af nedenstående oversigt over lovens indhold og over nogle af de punkter, hvor den i væsentlig grad afviger fra den hidtil gældende valglov:

I. Valgret og valgbarhed (§§ 1—2).

§ 1. Valgret til folketinget har enhver, som har dansk indfødsret, opfylder den i stk. 2 indeholdte aldersbetingelse og har fast bopæl i riget, medmindre vedkommende:

- a) nyder eller har nydt offentlig understøttelse, som i henhold til lovgivningen betragtes som fattighjælp, og hvis mod-